

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж рр 217/21
2.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Целетовић Цуцић и Весне Караџић-Ристић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Дарко Аутишер адвокат из Панчева, ул. Стражиловачка бр. 46, против тужене Републике Србије-Високи савет судства-Привредни суд у Панчеву, који заступа Државно правобранилаштво Одељење у Зрењанину, ул. Гимназијска бр. 7, ради накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву Прр1 бр. 5/21 од 02.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву Прр1 бр. 5/21 од 02.07.2021. године

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу првом изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати ненаплаћено потраживање у поступку стечаја 1 Ст. бр. 374/11 пред Привредним судом у Панчеву у износу од 582.813,11 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 20.01.2021. године па до коначне исплате умањен за евентуално наплаћене износе по том основу, а који износ ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова. Ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу

од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Против ове пресуде благовремено је жалбу изјавио тужени из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући правилност првостепене пресуде у смислу члана 386 а у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба тужене није основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд у смислу одредбе члана 386 став 3 истог закона пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању дана 11.11.2011. године донето је решење Привредног суда у Панчеву Ст.бр. 374/11 којим је отворен стечај над Друштвеним предузећем за изградњу водовода и канализације “Водооператива” из Панчева а решењем за стечајног управника је именована Агенција за приватизацију с тим да је тужилац као радник овог предузећа је поднео пријаву потраживања. Утврђено је да решењем Агенције за привредне регистре у Београду БД 57515/2009 од 30.04.2009. године основано Друштвено предузеће за изградњу водовода и канализације “Водовод оператива Панчево” а истим решењем као оснивач је регистровано Друштвено предузеће за изградњу водовода и канализације “Водовод оператива Панчево” са уделом од 100% друштвеног капитала. Тужиоцу је признато потраживање према листи потраживања али исплате нису вршене јер није било уновчења имовине. Тужилац је дана 03.09.2019. године поднео Привредном суду у Панчеву приговор ради убрзања поступка и заштите права на суђење у разумном року као стечајни поверилац у предмету Привредног суда у Панчеву Ст.бр. 374/11, па је Привредни суд у Панчеву решењем Р4Ст.бр. 1270/19 од 30.09.2019. године усвојио захтев предлагача и утврдио да је предлагачу у поступку који се води пред Привредним судом у Панчеву Ст.бр. 374/11 повређено право на суђење у разумном року те је наложено поступајућем судији у стечајном поступку да у року од 4 месеца предузме неопходне радње и мере у циљу окончања стечајног поступка, те да у накнадном року од 30 дана извести судију. Имовина правног лица није могла бити продата због проблема везаних за упис исте у катастар непокретности Панчево као и процене имовине због чега стечајни поступак и није окончан.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је донео одлуку као у изреци применом одредбе члана 58 Устава Републике Србије, члана 10 Закона о парничном поступку, члана 10 и 11, 22 став 1, 31, 33 Закона о заштити права на суђење у разумном року као и применом одредбе члана 2 Закона о стечају и члана 172 став 1 Закона о облигационим односима, док је о трошковима поступка одлучено применом одредбе члана 150 и члана 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку а о камати на износ потраживања као и на трошкове поступка је одлучено применом одредбе члана 277 у вези члана 324 Закона о облигационим односима. Ожалбену пресуду суд је донео налазећи да је у конкретном случају тужена објективно одговорна а самим тим и дужна

да тужиоцу накнади имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, а из разлога што сноси објективну одговорност за неостварена права из радног односа према дужницима као друштвеним предузећима јер је вођење стечајног поступка било неделотворно с обзиром да органи суда нису предузимали или су неблаговремено и неадекватно преузимали потребне радње у циљу намирења потраживања поверилаца у предметном стечајном поступку те управо у оваквом понашању одуговлачењу поступка и неделотворном понашању суда стоји узрочно последична веза између радње тужене и штете коју тужилац трпи. Такође овакво поступање пред Привредним судом у Панчеву у стечајном поступку услед којих није у целости намирено потраживање тужиоца које је утврђено у стечајном поступку представља и повреду његовог права на мирно уживање имовине из члана 58 устава РС и члана 1 Протокола Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, јер свако новчано потраживање улази у имовину повериоца, посебно јер се ради о потраживању по основу радног односа на име неисплаћених зарада. Дате разлоге првостепеног суда, као правилне и аргументоване и на закону засноване прихвата и другостепени суд, јер је на утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право када је тужена обавезана да тужиоцу исплати износ од 582.813,11 динара који представља висину неисплаћеног потраживања тужиоца као стечајног повериоца са законском затезном каматом почев од подношења тужбе до исплате.

Неосновани су наводи жалбе тужене да је досуђивањем законске затезне камате од дана подношења тужбе па до исплате, побијаном пресудом досуђен износ који тужилац никад не би остварио у стечајном поступку, да је предметни стечајни поступак окончан по редовном току ствари. Ово са разлога што из садржине тражене правне заштите произилази да основ спора није исплата потраживања признатог у поступку стечаја да би се радило о обрачуну камате од дана отварања стечаног поступка у смислу члана 85 став 1 Закона о стечају, већ накнада имовинске штете лицу којем је повређено право на суђење у разумном року у складу са Законом о заштити права на суђење у разумном року, који такво ограничење не прописује, нити се бави питањем камате па је приликом одлучивања о законској затезној камати која тече на досуђени износ првостепени суд правилно применио члан 277 и 324 Закона о облигационим односима.

Другачијем одлучивању не води ни позивање тужене да је досуђивање законске затезне камате на целокупан износ накнаде штете дошло до досуђивања камате на камату, што је недозвољено, јер се потраживање у овом случају састоји од неисплаћене зараде и законске затезне камате обрачунате до момента отварања стечаја. Следи да на целокупан износ штете тужилац има право на законску затезну камату у смислу члана 277 став 1 Закона о облигационим односима.

Није основано указивање тужене да је првостепени суд тужиоцу неосновано досудио трошкове поступка у овој парници, будући да је између истих парничних странака већ вођен парнични поступак у којем је предмет тужбеног захтева била накнада нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року, а основ за вођење предметне као и ове парнице представља решење Привредног суда којим је утврђена поведа права на суђење у разумном року, те да такво поступање тужиоца представља злоупотребу процесног права. Ово са разлога што се у конкретном случају не ради о злоупотреби права које имају странке у поступку а коју би првостепени суд

био дужан да спречи и казни сходно одредби члана 9 став 2 Закона о парничном поступку, имајући у виду да је првостепени суд имао могућност да споји ради заједничког расправљања парнице по тужби тужиоца за накнаду нематеријалне штете и накнаду имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у смислу одредбе члана 328 став 1 истог закона, а пошто то није учинио значи да није било услова за заједничко расправљање.

Такође правилно су досуђени трошкови поступка које је суд нашао да су били нужни и неопходни за вођење овог поступка те су у том смислу и неосновани наводи жалбе тужене да су тужиоцу признати трошкови који нису били нужни и оправдани за вођење овог поступка.

Са претходно наведених разлога, а како се ни остали наводима жалбе тужене не доводи у сумњу правилност и законитост одлучивања првостепеног суда, то је применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како тужена није успела са жалбом то је одбијен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку и одлучено као у ставу другом изреке ове одлуке.

**Председник већа-судија,
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић